

Arrest

nr. 279 541 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. MASSIN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en tot de Batibo-tribe te behoren. U werd op 12 december 1994 geboren in Munyenge. Rond 2007 verhuisde u naar Bamenda in de Noord-West regio. U behaalde een diploma van het hoger onderwijs – Higher national diploma – in Business Management. U was een activist voor de Engelstaligen. In oktober 2017 zette een groep Engelstaligen zich af tegen Kameroen en riepen de onafhankelijkheid uit van een nieuw land, Ambazonia. Hierop werden de mensen die de onafhankelijkheid hadden gevierd vervolgd door de regering. De politie kwam ook naar uw huis

toen u niet thuis was. Ze vroegen aan uw vader waar u was, maar deze kon niet antwoorden waarop ze hem meenamen. U heeft sindsdien niets meer van hem gehoord. U vluchtte naar een vriend van uw vader, Teko Ganiye, en deze hielp u vluchten uit Kameroen. U reisde met een vliegtuig naar Turkije en ging vervolgens met de boot naar Griekenland. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in op 22 april 2018. Op 13 september 2019 ontving u een beschermingsstatus. Eens u deze beschermingsstatus ontving werd u door de politie uit het kamp gestuurd. Ze lieten u het kamp verlaten. Vervolgens ging u naar Athene. In april of mei 2020 verliet u Athene en ging u naar Kos. U had hier een job gevonden. Uw baas, Giannis, betaalde u echter niet goed waarop u besliste om hier op 15 augustus weer te vertrekken. Vervolgens ging u terug naar Athene, waar u op straat woonde. In september 2021 werd u aangevallen door een bende Griekse jongens. Ze sloegen u en namen uw telefoon af. Een van de mensen die op dat moment bij u op straat woonde, een Ghanese man, belde de politie, maar ze hielpen jullie niet. De volgende dag gingen jullie naar de politie, maar ze zeiden dat ze jullie niet konden helpen. In de eerste week van december werd u opnieuw aangevallen, er was nu zelfs iemand die op u plaste. In januari 2022 werd u ook drie keer aangevallen en werd er éénmaal op uw lichaam geplast. U werd gecontacteerd door een vriend die u kende vanuit uw beginperiode in Griekenland, Benjamin, die u vertelde dat u naar België moest komen. Op 10 februari 2022 reisde u vervolgens naar België. Hier diende u een VIB in op 11 februari 2022.

Ter ondersteuning van uw VIB legt u uw door Griekenland uitgereikte vluchtelingenpaspoort neer en zeven foto's uit de periode dat u op straat leefde in Athene.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn – Eurodachit, uw door Griekenland uitgereikte vluchtelingenpaspoort dat u voorlegt en uw verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS (notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, pp. 4; 10-13) – blijkt dat u **reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland**. Deze vaststelling wordt **door u niet betwist**.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten

ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde **moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling en huisvesting**, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Zo verklaarde u dat u in Griekenland een hoge bloeddruk ontwikkelde in het kamp. U had ook een probleem met uw ogen, waarvoor u medicatie kreeg. Nadat u de vluchtelingenstatus kreeg, moest u het kamp verlaten en sliep u buiten. Verder stopte de financiële steun eens u de vluchtelingenstatus gegeven werd. U verhuisde naar Athene in de hoop een job te vinden. U zocht werk in de horeca, maar op de meeste plaatsen zei men u dat er geen werk was en er geen jobs waren voor zwarte mensen. U ging naar een kleinere stad, Kos, en daar kreeg u werk in een restaurant. U mocht in het huis slapen in de periode

dat u er werkte, maar uw werkgever betaalde u niet wat jullie overeengekomen waren. Na vier maanden ging u naar de politie om klacht neer te leggen, maar omdat u geen bewijs had, kon men u niet helpen. U keerde terug naar Athene, waar u op straat woonde, en u werd er geconfronteerd met racistische aanvallen. U ging naar de politie, maar deze kon u niet helpen, omdat u de daders niet kende (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p.9-10 en p.12-13).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe **eerder beperkte stappen** hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo stelde u betreffende **sociale bijstand, tewerkstelling, gezondheidszorg en huisvesting** dat u geen hulp kreeg na het verkrijgen van uw status. U ging naar het Solidarity center en Caritas, maar deze vertelden u dat ze niets konden doen voor u, dat ze steeds prioriteit gaven aan asielzoekers en zwangere vrouwen. U stelde dat er verder geen organisaties zijn die hulp bieden aan erkende vluchtelingen, hoewel u er naar op zoek ging (NPO, p. 16). Verder stelde u ook dat er geen daklozenopvang bestaat in Griekenland (NPO, p.12). Toen de dossierbehandelaar een hulporganisatie die daklozen helpt als voorbeeld aanreikte, KYADA, kende u deze niet (NPO, p. 16). Verder stelde u dat u naar restaurants, café's, bars, schoonmaak, toiletten alsook tewerkstellingsorganisaties ging, maar dat deze u nooit terugbelden (NPO, p. 12). U verklaarde verder ook dat er geen enkele zwarte persoon was die in Athene werkte (NPO, p. 14). Uiteindelijk bleek u in staat om vanuit Athene werk te vinden in Kos – wat op zich al een indicatie van zelfredzaamheid is daar u er in slaagde om deze job te verkrijgen – en daar ook onderdak te verkrijgen. U bleef hier vier maanden en besloot hier dan weg te gaan omdat u racistisch werd bejegend en niet werd verloned zoals de afspraak voorheen was geweest. U stelde dat u naar de politie ging en dit uitlegde, maar dat ze u niet konden helpen omdat het een Griekse man betrof die u had uitgebuit en u geen bewijs had (NPO, pp. 9-10). Vreemd genoeg ondernam u niets met uw collega's die ook werden uitgebuit, jullie gingen allen gewoon weg, terwijl jullie met meerderen konden verklaren dat hij jullie uitbuitte wat de klacht weer sterker zou gemaakt hebben (NPO, p. 14). Verder stelde u dat u jobtraining kreeg en ging u nooit naar een organisatie die u kon helpen deze opleiding omdat u er geen kende (NPO, p. 16).

Uit bovenstaande blijkt dat u nauwelijks op zoek ging naar andere hulporganisaties en stelde dat er geen daklozenopvang bestaat in Griekenland - wat niet klopt (zie administratief dossier). Ook berustte u in het feit dat u werd uitgebuit door een man, terwijl u gerust uw collega's had kunnen optrommelen om een sterkere klacht neer te leggen. Dit alles toont aan dat u niet alle mogelijke middelen heeft uitgeput om uw rechten te doen gelden.

Wat betreft uw **gezondheidsproblemen**, wordt er op gewezen dat u in Griekenland, terwijl u in het vluchtelingenkamp was, een behandeling kreeg voor uw problemen met uw bloeddruk. Eens u uw status verkreeg en u in Athene verbleef, stelde u dat u soms weken of maanden zonder medicatie ging omdat u geen geld had voor de dokter (NPO, p. 13). In Griekenland nam u dezelfde medicatie voor uw hoge bloeddruk als degene die u nu in België neemt, hoewel u de medicatie niet altijd kon betalen (NPO, p. 13). U, als begunstigde van internationale bescherming, kan zich, net zoals de Griekse onderdanen, onder dezelfde voorwaarden richten tot de beschikbare gezondheidsinstellingen. Dit blijkt ook zo uit uw verklaringen. Er kan dus niet gesteld worden dat u de toegang tot het Griekse gezondheidssysteem werd ontzegd. Wel is er sprake van financiële ontbering die leidde tot gebrekkige medische zorg. Er wordt verder nog gewezen op het feit dat u over uw problemen met uw ogen enkel kon verklaren dat u problemen had en dat u hier oogdruppels voor nam, maar u kon niet zeggen aan welke aandoening u precies leed, noch kon u een attest voorleggen om uw problemen te staven (NPO, p. 13).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het **slachtoffer bent geworden van meerdere racistische incidenten met onbekenden**, moet worden opgemerkt dat deze incidenten op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Zo verklaarde u dat u tussen september 2021 en uw vertrek uit Griekenland in februari 2022 in totaal zes maal problemen had met racistische jongeren terwijl u op straat woonde in Athene. Ze kwamen 's nachts, waren moeilijk te herkennen en hadden steeds andere kleren aan. U weet niet of het steeds dezelfde personen waren. Het enige wat u verstond was 'Ga terug Afrikaan'. U werd geslagen en ze namen uw telefoon af. Tijdens een ander incident – toen u in een park sliep – werd u wakker doordat iemand op u urineerde. Dit gebeurde nog eens opnieuw tijdens een volgend incident (NPO, p.15-16).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Zo verklaarde u dat u – na het eerste incident waarbij uw telefoon gestolen werd - de dag nadien naar de politie ging. De agenten vroegen u of u de aanvallers kende. U gaf aan van niet, waarop de politie aangaf dat het dan moeilijk is voor hen om de daders te vinden. Toen u gevraagd werd of u na de volgende aanvallen naar de politie ging, gaf u aan dat u niet meer naar de politie ging, omdat ze u bij uw eerste klacht niet konden helpen (NPO p.15-16). Verder is het frappant dat u zelfs niet overwoog om naar een andere plaats te gaan dan Athene omdat u dacht dat als u daar geen job kon vinden dat u nergens iets zou vinden en ook omdat u schrik had om evenveel stress te krijgen als in Kos (NPO, p. 16). De berusting die blijkt uit de verschillende bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u niet alle mogelijke middelen heeft uitgeput om uw rechten te doen gelden, wat wel kan verwacht worden van een hoogopgeleide, Engelstalige, alleenstaande man.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Zo toont uw door Griekenland uitgereikte vluchtelingenpaspoort hoogstens uw identiteit en nationaliteit aan, alsook het feit dat u een beschermingsstatus kreeg in Griekenland. De foto's waarop u te zien bent onder een deken op straat, tonen niet aan waar, wanneer en in welke omstandigheden u daar ligt. Ze wijzigen hoe dan ook niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker een internationale beschermingsstatus geniet in

Griekenland en aldus niet kan worden teruggeleid naar Kameroen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, miskennis van het proportionaliteitsbeginsel".

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die

beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonde dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat op basis van de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Nergens blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten in Griekenland.

Verzoeker betwist in het verzoekschrift dat hij in Griekenland een effectieve en efficiënte bescherming genoot.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verweerder op basis van de objectieve en verifieerbare gegevens die voorhanden zijn terecht heeft vastgesteld dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. Dit wordt door verzoeker overigens niet concreet betwist.

Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheid in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Het komt daarentegen niet aan verweerder toe om bijkomende onderzoeksdaeden te stellen, gezien de bewijslast aangaande de actualiteit en/of effectiviteit van de verleende EU-bescherming (die vermoed worden) bij verzoeker berust.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn/haar fundamentele rechten er niet zullen

worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Griekenland een beschermingsstatus heeft, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoonst dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

De Raad beklemtoont dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Aan deze status is een verblijfsrecht gekoppeld en zijn rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen.

In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend te weerleggen.

Uit zijn verklaringen en zijn betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij, gelet op zijn kwetsbaar profiel als persoon met hart- en oogproblemen in een toestand van ernstige materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoeker wijst erop dat hij thans een medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij aan één oog zo goed als blind is, dat de oorzaak gelinkt kan zijn aan zijn hartproblemen en dat verdere onderzoeken nodig zijn, hetgeen in zijn hoofde een bijzondere kwetsbaarheid aantoont.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds sprak over medische problemen en stelde dat hij hoge bloeddruk heeft en oogproblemen. Verzoeker verklaarde dat de dokter die in het opvangkamp in Griekenland aanwezig was hem enkel medicatie gaf voor zijn hoge bloeddruk, niet kon zeggen wat het probleem met verzoekers ogen was, maar ook dat de oogproblematiek op dat moment nog niet zo ernstig was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoeker stelde hierbij dat hij zijn medicijnen innam indien hij geld had om ze te kopen en wijst erop dat hij dit dikwijls niet had.

Uit het medisch attest van een oogarts dat verzoeker bijbrengt blijkt dat hij thans aan één oog zo goed als blind is en de oorzaak kan gelinkt zijn aan zijn hartproblemen en verdere onderzoeken nodig zijn.

Ter terechtzitting legt verzoeker per aanvullende nota een voorschrift van medicatie neer van een cardioloog en stelt hij dat hij regelmatig op consultatie moet gaan bij de cardioloog ingevolge zijn hartproblematiek.

De verwerende partij beperkt zich ter terechtzitting bij de bespreking van verzoekers medische situatie tot de stelling dat deze medische situatie nog niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat de beoordeling van een medische situatie *“iets is voor de Dienst Vreemdelingenzaken”*.

Gelet op de moeilijke en allesbehalve rooskleurige situatie voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, zoals die blijkt uit de informatie door verzoeker aangehaald in het verzoekschrift, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoeker, dat blijkt uit de door hem bijgebrachte attesten inzake zijn medische situatie die blijkens de inhoud van de neergelegde attesten verdere opvolging behoeft, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF